

Εγκαίνια της εντυπωσιακής Βιβλιοθήκης του Παν. Κύπρου (εικόνες)

Τελέστηκαν τα εγκαίνια του Κέντρου Πληροφόρησης-Βιβλιοθήκης «Στέλιος Ιωάννου» από τον Πρόεδρο Αναστασιάδη.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κατά την ομιλία του τόνισε ότι η σημερινή ημέρα είναι σημαντική και ξεχωριστή, ενώ παράλληλα έδωσε συγχαρητήρια σε όσους συνέβαλαν για να γίνει πράξη «η υλοποίηση

αυτού του μνημειώδους έργου για τα δεδομένα της χώρα μας»

Απευθυνόμενος στον Πρύτανη του **Πανεπιστημίου Κύπρου**, Κωνσταντίνο Χριστοφίδη, ο Νίκος Αναστασιάδης, είπε, «κύριε Πρύτανη εργάστηκες σκληρά για να γίνει πράξη αυτό το έργο, η ηγεσία και οι ιδέες σου καθοδήγησαν μια ομάδα ικανών ανθρώπων να φέρουν σε πέρας το έργο και να παραδώσουν σήμερα το Κέντρο Πληροφόρησης-Βιβλιοθήκης Στέλιος Ιωάννου».

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ:

Ο Πρόεδρος Αναστασιάδης, σημείωσε μεταξύ άλλων, πως ο Ζαν Νουβέλ, ο διεθνούς φήμης αρχιτέκτονας, σχεδίασε για την Πατρίδα μας ένα έργο που αναμφίβολα θα αποτελεί σημείο αναφοράς όχι μόνο για την επιστημονική μας κοινότητα αλλά και στην αρχιτεκτονική. Εξέφρασε ωστόσο την ευγνωμοσύνη του στην ευεργέτιδα του **Πανεπιστημίου Κύπρου** Έλλη Ιωάννου για την ευγενή προσφορά η οποία κατέστησε δυνατή την υλοποίηση του Σχεδίου της δημιουργίας του Κέντρου Πληροφόρησης.

Ο Πρόεδρος Αναστασιάδης είχε την ευκαιρία να ξεναγηθεί στους χώρους της βιβλιοθήκης ενώ στο τέλος της εκδήλωσης μαζί με τον Πρύτανη του Πανεπιστημίου, τον Διευθυντή της Βιβλιοθήκης, τους δωρητές αλλά και την Πρόεδρο της Φοιτητικής Ένωσης του **Πανεπιστημίου Κύπρου** σφράγισαν στην κρύπτη επιστολές και έγγραφα τα οποία θα ανοιχτούν το 2089 όταν το **Πανεπιστήμιο Κύπρου** θα γιορτάζει τα 100χρονα του.

Τα γράμματα θα φυλαχτούν στην κρύπτη - σε μία χρονοκάψουλα - και θα ταξιδέψουν 70 χρόνια για να φτάσουν στον παραλήπτη τους.

«Δεν θέλω να αποκαλύψω το περιεχόμενο της επιστολής μου, καθώς θέλω το μήνυμα να φτάσει σ' αυτούς στα εκατοντάχρονα του πανεπιστημίου μας. Το μόνο που θα αποκαλύψω είναι ότι τους απευθύνω ένα μεγάλο ευχαριστώ, γιατί είμαι αισιόδοξος για το μέλλον του Πανεπιστημίου Κύπρου, για το μέλλον της πατρίδας μας» είπε στην ομιλία του ο πρύτανης. «Δεν θα άφηνα άλλωστε μήνυμα για το μέλλον, αν δεν ήμουν βέβαιος ότι έχουμε μέλλον στο μέλλον που έρχεται. Κι αυτή η αισιοδοξία δεν είναι μια απατηλή και υπερφίαλη ελπίδα· είναι μια 'πεπαιδευμένη ελπίδα' που ενθαρρύνει την προσπάθεια για το φαινομενικά ανέφικτο και το καθιστά προσεγγίσιμο» πρόσθεσε.

Πρύτανης: Το πιο διακριτό κτήριο από την κορυφή του Πενταδάκτυλου

«Θέλαμε μια βιβλιοθήκη, μια 'στέγη' αντάξια της γνώσης και της πληροφόρησης που συγκεντρώνεται και παράγεται στον τόπο μας» σημείωσε στη δική του ομιλία ο πρύτανης του Πανεπιστημίου Κύπρου, Κωνσταντίνος Χριστοφίδης.

Ο ίδιος σημείωσε ότι είναι η πρώτη Βιβλιοθήκη τέτοιας εμβέλειας σε όλη την ιστορία του νησιού, τόσο ως σύλληψη, κτήριο και περιεχόμενο, όσο και ως λειτουργία και μέγεθος.

Αναφερόμενος στην Έλλη Ιωάννου που οραματίστηκε αυτό το έργο και υπέγραψε το 2003 με τον τότε πρύτανη Σταύρο Ζένιο την 1 η συμφωνία δωρεάς, τόνισε ότι γεννήθηκε στο πιο όμορφο μέρος της Κύπρου, ανάμεσα στις παρυφές του Πενταδάκτυλου και τις ακτές της κερυνειώτικης θάλασσας. «Ξέρετε, η βιβλιοθήκη μας είναι το πιο διακριτό κτήριο από την κορυφή του Πενταδάκτυλου» είπε ο πρύτανης.

«Ζώντας με τη μεγάλη προσδοκία της επιστροφής, έχουμε όλοι την ιστορική υποχρέωση να κάνουμε την πατρίδα μας καλύτερη. Γιατί, ο πατριωτισμός σήμερα είναι να δημιουργείς υπεραξία, να είσαι παραγωγικός, να ανοίγεις νέους δρόμους, να προάγεις την καινοτομία και να προσφέρεις ανάπτυξη, στο κοινωνικό σύνολο και την πατρίδα σου. Αυτό έκανε η Έλλη Ιωάννου, διότι μια βιβλιοθήκη είναι ίσως το μεγαλύτερο σύμβολο για την αναγέννηση της χώρας μας».

Στάθηκε επίσης στη Σύλβια Ιωάννου, «που σήριξε το Πανεπιστήμιο Κύπρου σε δύσκολες ώρες»

Αναφερόμενος στον Δάκη Ιωάννου έκανε λόγο για τις μάχες που έδωσαν για την έναρξη και ολοκλήρωση της νέας βιβλιοθήκης. «Σε ορισμένους αξιωματούχους, δεν άρεσαν τα σχέδια, και έπρεπε με το ζόρι να μας σχεδιάσουν ένα κουτί, σαν αυτά με τα οποία γέμισαν την Κύπρο».

Θυμήθηκε ακόμη κάποιους φοιτητές που ήρθαν στο γραφείο του και είπαν ότι προτιμούσαν τη δημιουργία χώρων στάθμευσης αντί της Βιβλιοθήκης.

«Ευτυχώς, η μιζέρια δεν επικράτησε. Παρά τις δυσκολίες και τις πιέσεις, κτίσαμε τη μεγαλύτερη, την πιο επιβλητική και την πιο εμβληματική βιβλιοθήκη που κτίστηκε ποτέ στην πατρίδα μας» είπε.

«Δεν έχω καμιά αμφιβολία ότι στη Βιβλιοθήκη Κέντρο – Πληροφόρησης Στέλιος Ιωάννου οι φοιτητές και οι φοιτήτριες μας θα ζουν τις πιο ωραίες και δημιουργικές στιγμές της φοιτητικής τους ζωής. Γιατί ακριβώς, η μόρφωση θέλει αρχοντιά. Ήταν εδώ δύο χιλιάδες την πρώτη μέρα που άνοιξε».

Δάκης Ιωάννου: Η μάθηση η πιο πολύτιμη περιουσία

Στην ομιλία του ο δωρητής Δάκης Ιωάννου ευχαρίστησε την κυβέρνηση και την ηγεσία του **Πανεπιστημίου Κύπρου** που έδωσαν την ευκαιρία στον ίδιο και την αδερφή του να τιμήσουν τους γονείς τους.

«Σήμερα έχουμε την μεγάλη χαρά να εγκαινιάζουμε το Κέντρο Πληροφόρησης - Βιβλιοθήκη Στέλιος Ιωάννου του Πανεπιστημίου της Κύπρου. Εκπληρώνεται έτσι μια από τις τελευταίες επιθυμίες του πατέρα μας: "Το Πανεπιστήμιο πρέπει να αποκτήσει μια σύγχρονη Βιβλιοθήκη"» είπε.

«Πιστεύω ότι η μάθηση σχετίζεται με την αληθινή Παιδεία και την ικανότητα κρίσης που αποκτά κάθε άνθρωπος. Η πληροφορία νοείται μόνο με την κρίση, και τη συνδυαστική ικανότητα που πρέπει να αποκτήσει κανείς γεφυρώνοντας τη γνώση με την πράξη. Η μάθηση είναι, λοιπόν, κάτι ευρύ και βαθύ. Όχι μόνο να ξέρεις κάτι αλλά να το δομείς, να το επεξεργάζεσαι και να το συσχετίζεις. Μετά να αξιοποιείς στη ζωή αυτό το οποίο έμαθες» πρόσθεσε ο Δάκης Ιωάννου.

Παράλληλα αναφέρθηκε στην επιλογή του Ζαν Νουβέλ. «Γνώριζα προσωπικά τον Jean Nouvel και το έργο του και τον θεωρούσα έναν από τους καλύτερους αρχιτέκτονες που υπάρχουν. Τα κτήρια του πάντοτε είχανε μια απόλυτη σύνδεση με την τοποθεσία (location) και τον τόπο (place) στον οποίο χτιζόντουσαν. Η σύνδεση αυτή δεν ήταν ευθύγραμμη ούτε προφανής αλλά υπήρχε. Ήταν αδύνατο να πάρεις ένα κτήριο του και να το τοποθετήσεις αυτούσιο κάπου αλλού. Μια τέτοια χειρονομία θα άλλαζε το νόημα του.

» Αυτή ήταν και η πρόκληση για τον ίδιο τον Jean Nouvel να μεταφράσει με σύγχρονο τρόπο και σε μια σύγχρονη αρχιτεκτονική γλώσσα τον ιδιαίτερο χαρακτήρα του κυπριακού τοπίου. Έτσι, λοιπόν, όταν ήρθε για πρώτη φορά εδώ στη Λευκωσία, πήγε στον τόπο της Βιβλιοθήκης και εμπνεύστηκε από αυτούς τους πολύ χαρακτηριστικούς λόφους της περιοχής, τους Άρωνες. Με την ιδιοφυΐα του δημιούργησε έναν νέο τεχνητό Άρωνα. Έτσι συνέδεσε τους δύο φυσικούς λόφους με τον τεχνητό, ο οποίος φιλοξενεί τη Γνώση. Ένα λόφο μέσα στον οποίο καλλιεργείται και διατηρείται η Μάθηση: Το Κέντρο Πληροφόρησης και η Βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου της Κύπρου.

» Έχουμε, λοιπόν, ένα κτήριο μάθησης και γνώσης που διαθέτει το συμβολικό χαρακτήρα ενός αρχιτεκτονικού αριστουργήματος. Ένα κτήριο το οποίο συμπυκνώνει το νόημα μιας σύγχρονης βιβλιοθήκης και του ίδιου του Πανεπιστημίου της Κύπρου. Κάθε δημόσιο κτήριο –όπως γνωρίζουμε από την ίδια την ιστορία και την παράδοση της αρχιτεκτονικής- πρέπει να έχει τη σημασία ενός “μνημείου”, ανεξαρτήτως του όγκου ή των σχεδιαστικών προθέσεων του. Τα δημόσια κτήρια οφείλουν να έχουν την αρχιτεκτονική σημασία που τους αξίζει. Αυτή, εξάλλου, είναι μια μέριμνα και μια απάντηση στο ερώτημα: τι αφήνουμε πίσω μας. Τι είναι εκείνο που μένει από το διάβα μας;»

Ο δωρητής αναφέρθηκε επίσης σε αποσπάσματα της επιστολής του προς την Πανεπιστημιακή Κοινότητα του 2089. «Ο Ηράκλειτος έλεγε ότι : ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΠΕΙΣ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΠΟΤΑΜΙ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ Το ποτάμι ανά πάσα στιγμή αλλάζει, άρα ποτέ δεν είναι το ίδιο. Με τον ίδιο τρόπο ο άνθρωπος ζει σ’ ένα περιβάλλον ρευστό και απρόβλεπτο, ασταθές και μεταλλασσόμενο. Αυτό είναι το μόνο που δεν έχει αλλάξει εδώ και 2.500 χρόνια. Από τη στιγμή που η διαρκής αλλαγή είναι το ΝΟΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τότε κι εμείς πρέπει να είμαστε διαρκώς έτοιμοι να την κατανοήσουμε και να την υποδεχτούμε, όποια κι αν είναι αυτή.

» Γράφοντας αυτά στους ανθρώπους που θα διαβάσουν την επιστολή μου σε 70 χρόνια οι σκέψεις μου πάνε πίσω στο όραμα των γονιών μας. Η πιο πολύτιμη περιουσία που μπορούμε να αφήσουμε πίσω μας είναι η μάθηση και η γνώση. Είναι οι κατάλληλες δομές προς τις νεότερες γενιές ώστε μέσα από αυτές να προαχθούν η συνεργασία, η έρευνα, η αριστεία, η παιδεία και εντέλει να κατανοηθεί η ίδια η ζωή και το νόημά της. ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΠΕΙ».